

opusdei.org

Obyčajná práca a ako ju posväcovať (III): Textílie

Vincenzo je otec rodiny, výrobca textílií a supernumerár Opus Dei. V tomto odvetví pracuje už vyše tridsať rokov.

21.05.2021

Vincenzo vedie podnik, ktorý vyrába a inštaluje závesy rôznym zákazníkom: súkromným klientom, hotelom, barom, reštauráciám a organizáciám. Okrem toho sa spolu so svojimi synmi venuje rôznym

iným činnostiam od čalúnenia postelí až po kladenie kobercov.

„Keď pracuješ ako remeselník, musíš sa neustále adaptovať.

Nezameriavame sa len na jednu oblasť, ale zaoberáme sa všetkým, čo sa v textilnom priemysle objaví,“ vysvetľuje.

Vincenzo teraz pracuje väčšinou v dielni spolu s manželkou, synom a dvoma zamestnancami, ktorí sa venujú len šitiu. Ďalší dvaja synovia jazdia za zákazníkmi a dozerajú na montáž.

Chvíľa skúšky

V deväťdesiatych rokoch bol Vincenzo vedúcim výroby v jednom podniku. Profesionálne fungovalo všetko dobre. no situácia sa náhle zhoršila:

„Keď sme čakali štvrté dieťa, prišli sme o 200 miliónov lír kvôli práci,

ktorá sa nepodarila. Jeden známy mi povedal, že chcieť za týchto ekonomických podmienok dieťa, nie je múdre. V tom čase som chodil na omšu len občas, ale niečo ma pohýnalo, aby som sa obrátil k Bohu a zvlášť k Panne Márii. Aj to, že som stratil otca ešte ako dieťa, ma istým spôsobom pohlo k tomu, aby som sa viac obrátil k nebeskému Otcovi.“

Vincenzovi a jeho rodine sa túto ťažkú situáciu podarilo prekonať. „V tej neľahkej dobe sa začala moja cesta obrátenia, aj s mnohými pádmi, no nikdy som sa nezastavil,“ pokračuje Vincenzo. „V roku 2007 som pochopil, že ma Pán volá do Opus Dei a požiadal som o prijatie ako supernumerár.“

Pracovať z lásky, nie len kvôli dobrej povesti

Obrátenie, ktoré sa začalo v čase krízy, a povolanie, ktoré bolo tiež súčasťou jeho cesty, premenili aj

Vincenzov profesionálny život:
„Začal som so základnými vecami,
napríklad som prestal nadávať, čo je
zlozvyk mnohých remeselníkov a
robotníkov,“ hovorí Vincenzo. „A
pomaly, postupne sa menia aj vzťahy
s ľuďmi, ak necháme Pána konať.
Teraz je pre mňa ľahšie prijímať s
radosťou tých, ktorí prichádzajú do
podniku pracovať ako učni. Snažím
sa investovať do ich formácie, aj keď
plody tejto investície sa nedajú
zaručiť.“

Na stene Vincenzovej dielne visí
báseň Charlesa Péguya. V jednej jej
časti sa píše:

*Kedysi robotníci neboli sluhami.
Pracovali. Ale pracovali kvôli cti,
skutočnej cti, aká má byť. Noha
stoličky musí byť dobre opracovaná.
Bolo to prirodzené, bola to priorita,
na ktorej záležalo. Nepracovali dobre
len preto, že za to dostali zaplatené,*

ani nepracovali len do výšky svojho platu.

„Páči sa mi táto báseň, len slovo *česť* by som nahradil slovom *láska*. To je zmysel môjho povolania – robiť veci z lásky,“ hovorí Vincenzo. „Bez lásky by bola práca podnikateľa-remeselníka hotovým nešťastím. Stačí len pomyslieť na všetky činnosti, ktoré treba robiť na konci mesiaca: platby, výplaty, prax zamestnancov, zmenky, neplatiaci zákazníci... Pre mňa je však toto všetko príležitosťou k láske. Aj keď sa mi občas stane, že stratím trpezlivosť.“

Podeliť sa o vieru s ostatnými remeselníkmi

Rovnako ako v iných pracovných prostrediach, aj v prostredí remeselníkov došlo k značnému odkresťančeniu. „Nejakú dobu som sa stretával s jedným kolegom o 7:30 ráno a cestovali sme niekoľko hodín

spolu autom, aby sme sa išli pozrieť na jednu stavbu. Miesto, kde sme sa stretávali, som vybral ja. Bolo to pred kostolom, aby som mohol ísť o 7:00 na omšu.

„Môj kolega spočiatku ani nevedel, že v nedeľu sa dá chodiť na omšu, nieto ešte každý deň. Jedného dňa sa rozhodol, že príde tiež, bez toho, aby mi čokoľvek povedal. Pri inej príležitosti som mu navrhol, aby sme sa po ceste modlili ruženec. Časom sa v ňom objavila túžba prehĺbiť si kresťanskú vieru a dal sa na cestu duchovnej formácie. Aj naďalej sme sa hádali o pracovných záležitostiach, no každý rok v máji chodíme spolu na púť.“

„Ak sa mi podarí s kolegami zaviesť rozhovor na vieru,“ hovorí Vincenzo, „snažím sa im vysvetliť, že nejde o to modliť sa ústami niečo navyše alebo chodiť každý deň na omšu, ale žiť tak, aby v nás žil Kristus. Snažím sa často

opakovať to, čo hovorieval svätý Josemaría: *Nie som ničím a nič ani neznamenam, nič nemám a nič nezmôžem; ba dokonca viac: som holé nič! Avšak On, Boh, je všetkým a zároveň je i mojím, a ja som jeho.*“

„Pre mňa je Pán akoby väčšinovým akcionárom v mojej firme.“

Denná modlitba je veľmi dôležitou súčasťou Vincenzovho života: „Každé obdobie vnútorného života má svoje výzvy. Pred niekoľkými rokmi mi nerobilo problém vstávať ráno na omšu, ale teraz je to ťažšie. No neviem si predstaviť, že by som sa vzdal omše alebo modlitby: musím hovoriť s Bohom aj vtedy, keď sa mám rozhodovať v pracovných záležitostiach. Pre mňa je Pán akoby väčšinovým akcionárom v mojej firme.“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/obycajna-praca-a-ako-ju-
posvacovat-iii-textilie/](https://opusdei.org/sk-sk/article/obycajna-praca-a-ako-ju-posvacovat-iii-textilie/) (09.03.2026)